

FIRSATLARI DEPOLAYAMIYORUZ(HEPİMİZİN HİKÂYESİ)

En sade vatandaşımızdan tepedeki insanımıza kadar herkesin hikâyesini yazan usta hikayeci C. Suavi'den alıntı bir hikayeyi daha doğrusu hikayemizi bu hafta sizlere sunmak istedim. Buyurun, hep beraber okuyalım.

Çocukluğumdan beri dar mekânlardan sıkılır ve bu tür yerlerden feryat edercesine uzaklaştırdım. İleri yaşlarda bunun bir hastalık olduğunu anlamış fakat bu illetten bir türlü kurtulamamıştım. Oysaki o dar mekânlara, şimdi ister istemez girecektim. Beni sarıp sarmalamışlar ve uzunca bir tabuda yerleştirmişlerdi. Çevremde dolaşanların seslerini gayet iyi duyuyor ve gözlerim kapalı olmasına rağmen her nasılsa onları görebiliyordum.

—Genç yaşta öldü zavallı, diyorlardı.

Hâlbuki yapacak ne kadar çok işi vardı. Gerçekten de birçok işim yarım kalmıştı. Mesela oğluma iyi bir işyeri açamamış, araba ile renkli televizyonunun taksitlerini henüz bitirememiştim. Büyük bir firma kurup dostlarımı orada toplamak da artık hayal olmuştu. Üstelik kış çok yaklaştığı hâlde odun kömür işini halledememiş ve çatının akan yerlerini aktaramamıştım. Yarıda kalan işlerimi arka arkaya sıralarken, kulaklarımı çınlatan bir sesle irkildim. Sanki mikrofonla söylenen bu ses beynimin en ücra köşelerinde yankılanıyor ve:

—Geçti artık geçti, diyordu. İçimden:

—Keşke geçmemiş olsaydı, diyordum.

Nereden başıma gelmişti o kaza bilmem ki? Hâlbuki ne kadar da iyi araba kullanırdım.

Olup bitenleri hatırlamaya çalışırken, dostlarımın çevremi sardığını ve içinde bulunduğum tabutun kapağını örtmeye çalıştıklarını fark ettim. Onları engellemek için avazım çıktığı kadar bağırarak ve çırpınmak istediğim hâlde ne kımıldayabiliyor ne de bir ses çıkartabiliyordum. Biraz sonra koyu bir karanlıkta kalmış ve gözlerimi, tabutun tahtaları arasından sızan ışığa çevirmiştim. Dehşet içinde:

—Aman Allah'ım!.. dedim. Ne olacak şimdi hâlim?

Korkudan hiçbir şey düşünemiyordum. Bu arada omuzlara kaldırılmış ve sallana sallana götürülmeye başlanmıştım. Dışarıdaki seslerden yağmur yağdığı belli oluyor ve su damlacıklarının sesi, tabutumun gıcirtısına karışıyordu. Cenaze namazı için camiye gidiyor olmalıydık. Cami deyince aklıma gelmişti. Çok yakınımızda olmasına ve her gün beş defa davet edilmeme rağmen, bir türlü vakit bulup gidememişim. Ama her zaman söylediğim gibi elli yaşına gelince

namaza başlayacak ve herkesin şikâyet ettiği kötü alışkanlıklarımı terk edecektim. Evet, evet! Şu kaza olmasaydı ileride ne iyi bir insan olacaktım.

Daha önceden duyduğum ve nereden geldiğini kestiremediğim ses :

—Geçti artık geçti, diye tekrarlardı. ”

Bitti artık. Biraz sonra namazım kılınmış ve tekrar omuzlara kaldırılmışım. Mahallemizdeki kahvehanenin önünden geçerken her gün iskambil oynadığımız arkadaşlarımın neşeli kahkahalarını işitiyor ve “herhâlde ölüm haberimi duymamış olacaklar.” diye düşünüyordum. Sesler iyice uzaklaştığında, eğik bir şekilde taşındığımı hissederek mezarlığa çıkan yokuşu tırmandığımızı anladım. Şiddetle yağan yağmurun tabuttaki çatlaklardan sızarak kefenimi yer yer ıslattığının da farkındaydım. Buna rağmen dışarıda konuşulanlara kulak verdim. Dostlarımın bir kısmı piyasadaki durgunluktan bahsediyor, bir kısmı da milli takımın son oyununu methediyordu. Tabutumu taşıyan diğer biri ise yanındakinin kulağına fısıldayarak:

—Rahmetlinin tersliği, öldüğü günden belli, diyordu. Sırılsıklam olduk birader.

Duyduklarım herhalde yanlış olmalıydı. Yoksa bunlar, uykularımı onlar için feda ettiğim dostlarım değil miydi? Yolculuğum bir müddet sonra bitmiş ve tabutum yere indirilmişti. Kapak tekrar açıldı ve cansız vücudumu yakalayan kollar, beni dibinde su toplanmış olan bir çukura doğru indirdi. Boylu boyunca yattığım yerden etrafıma baktım. Aman Allah’ım!.. Bu kadar değil miydi? O ana kadar buraya gireceğimi neden düşünmemiştim?

Sessiz feryatlarımı kimseye duyuramıyor ve dostlarımın, üzerimi örtmek için yarıştığını hissediyordum. Tekrar zifiri karanlıkta kalmış ve bütün acizliğimle dua etmeye başlamışım:

— Yarabbi, diyordum. Bir fırsat daha yok mu, senin istediğin gibi bir kul olayım. Ve kabrimi, cennet bahçelerinden bir bahçeye çevireyim. Aynı ses, her zamankinden daha şiddetli olarak:

—Geçti artık geçti, diye tekrarlardı. Her şey bitti artık. Mezarımı örten tahtaların üzerine atılan toprakları çıkardığı ses gök gürültüsünü andırıyor ve bütün benliğimi sarsıyordu. Son bir gayretle yerimden fırlayarak gözlerimi açtım. Odamdaki rahat yatağında yatıyor fakat korkunç bir kâbus görüyordum. Bitişik dairede oturan doktor arkadaşım beni ayıltmaya çalışarak:

—Geçti artık geçti, diye bağırarak duruyordu. Geçti bak, hiçbir şeyin kalmadı. Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Terden sıırılsıklam olmuş ve sanki yirmi kilo birden vermişim. Dışarıda sağanak hâlinde yağmur yağıyor, şimşek ve gök

gürültüsünden bütün ev sarsılıyordu. Etrafımdakilerin şaşkın bakışları arasında kendimi toplamaya çalışırken:

—Yarabbi, sana zerrelerim adedince şükürler olsun, diyordum. İyi bir kul olmak için ya bir fırsat daha vermeseydin? Dememek için yaşarken sahip olduğumuz fırsatları değerlendirelim.

Evet dostlarım! Bizler hayatta bazı soruların cevabını kolay kolay bulamıyoruz. “Nereden geldik, nereye gidiyoruz?” soruları bu tür zorlu sorulardandır. Nereden geldiğimize dair bazı düşüncelerimiz vardır. Bunların bir kısmını yaşayarak öğreniyoruz. Örneğin bir anne- babadan, belli bir yerde ve belli bir zamanda doğmuş olmak gibi. Ama ölüm hakkında hiçbir bilgimiz yok. Ama Ölüm bizi biliyor ve tanıyor. Sayılı olan son nefesin nerde, ne zaman hangi sebeple biteceğini biliyor. Onun için hepimiz bu konuda hazırlıklı olmamız gerekiyor. Hepimizde ölüm inancı var, ama hiç birimiz de ölümün bize geleceği düşüncesi yok. Öleceğimize inanıyoruz, ama yok olacağımıza bir türlü inanmıyoruz. Ölüm, komşumuza arkadaşımıza gelecek de sanki bize uğramayacakmış gibi bir düşünce içindeyiz. Belleğimizdeki bu düşünce, öldükten sonra ruhun devamlılığından kaynaklanmaktadır. Ölüm değil, ölümden ziyade, ölüm sonrasında bu belirsizliği korkutmaktadır bizleri. Bu belirsizliği de bütün semavi dinler gidermiş. O da “RABBİMİZE İYİ BR KUL OLMAK”

Evet dostlarım! Elimiz ayağımız tutarken, Cenab-ı Hak iyi bir kul olma fırsat vermişken fırsatları değerlendirelim. Fani dünyanın verdiği, fani fırsatları kaçırmayalım. Fani dünyada malı, mülkü, parayı depolayabiliyoruz da sağlığı, sıhhat, ömrü depolayamıyoruz.

Not Köşe yazarımız Kadir Keskin bu hafta Manisa Anadolu Kız İmam-Hatip Lisesi öğrencileriyle beraberdi.